

Souterrain 5/2020

To nás nikdo neučil

říká synodní senior v rozhovoru pro Český rozhlas, když přemýšlí o nové formě bohoslužeb, jak je nyní připravujeme, předáváme i prožíváme-tedy „on line“:

<https://pardubice.rozhlas.cz/bohosluzby-line-nas-nikdo-neucil-rika-duchovni-daniel-zenaty-8182215J>

Já si vypůjčuji název programu o přemýšlení o životě sboru i společnosti v karanténě. Ale vypůjčím si od synodního seniora v závěru víc, je to pěkné čtení.

V nejužším kruhu vedení sboru jsme rozhodli, že k prvním společným bohoslužbám se sejdeme po úplném otevření – tedy 14. června (pokud se situace nezhorší a nezmění, budeme se vzájemně informovat prostřednictvím sborových dopisů). Některá setkání ve sboru v týdnu uděláme během května on-line a o ostatních příležitostech se poradíme na staršovstvu na začátku května. To nejdůležitější v tuto chvíli je naprostá opatrnost, nesmíme usnout na vavřínech, že „čísla“ jsou příznivá. Prosím, zvláště vás nejstarší, abyste o sebe pečovali.

Máme velikou radost, že nám intenzivně funguje vnitrosborová komunikace. Kdo byste potřeboval jakoukoli pomoc, komukoli bude smutno, volejte hned. Nikdo nás to, co nyní prožíváme, neučil. Nejstarší mezi námi vzpomínají na válku, byla to jiná situace; my mladší vzpomínáme na uhelné prázdniny – to bylo luxusní volno, na Vysočině se skvělým ledem na rybníku uprostřed návsi. A co dál? Já ještě připojuji vzpomínku na poplachy při raketových útocích z Iráku, které jsem prožíval v Kuvajtu při své druhé vojenské misi (viz foto). Bylo to s maskou a protichemickým oblekem velmi nepříjemné, ale byli jsme vojáci, věděli jsme do čeho jdeme a hlavně jsme byli trénováni. Dnešní situaci prožíváme bez přípravy, bez tréninku... a přesto dobře a zodpovědně. Nošení roušek, jejich okamžité masové šití (když stát selhával) bylo obdivuhodné a stalo se příkladem pro mnohé země v zahraničí.

Obsah

To nás nikdo neučil.....1	Život místo kořisti.....11
Výtah z jednání staršovstva.....3	Pozvání na bohoslužbu za krajinu.....13
Tři na jednoho.....4	O lásce.....13
Proč naše děti nechodí do kostela.....6	Kalendář na květen 2020.....16
Poděkování za postní a velikonoční slova.....10	

A k tomu jsme se rychle naučili slavit neděli a bohoslužby, ač „vzdálení“. Nabídka bohoslužeb v přímém přenosu, v záznamu či v textech je napříč celou naší církví úžasná. Využívejme tyto možnosti nyní co nejvíce; až to bude možné, budeme se moc rádi opět setkávat u nás navzájem a přenosy z jiných kostelů už nestihneme navštívit. O dalších výhodách této mimořádné, v něčem velmi nepohodlné situace si přečteme v následujících úryvcích rozhovoru bratra synodního seniora:

Mladá generace přebírá zodpovědnost: „On-line bohoslužby nikdo z nás netrénoval, nezkoušel, nikdo v tom vzdělán není. Takže všichni plaveme, jak umíme. Teď se dobře ukazuje, jak velké místo v církvi dostává mladá a střední generace. Přebírá zodpovědnost, nás starší učí, na co kliknout a podobně,“ říká synodní senior Daniel Ženatý. Mladí duchovní v těchto dnech roznášejí dobrou zprávu – tedy evangelium – do rodin. A mladá generace zafungovala i v rodinách. Když chce babička s dědou vidět bohoslužbu ze svého kostela v přímém přenosu, vnoučata vědí, jak na to. „Opravdu to tak alespoň v některých rodinách funguje. A to je dar, kterého bychom si měli vážit. Nastává hezké pouto mezi nejstarší a mladou generací. A je to tak v celé Evropě,“ myslí si duchovní Daniel Ženatý. Podle Daniela Ženatého bychom si právě v této době měli jasně uvědomit, že lidé se rodí a umírají. Patří to k běhu života. Nikdo nám přece při narození nezaručuje, že se budeme mít stále dobře. A na to dnešní doba upozorňuje. „Uvědomme si, že přijdou nemoci, těžkosti, omezení a smrt. Všichni přece víme, že jednou zemřeme. Když si toto uvědomíme, o to víc si pak můžeme považovat toho, jak se máme dobře, že slunce svítí každý den. A každý den, který prožíváme, je velký

dar,“ říká duchovní Ženatý a pokračuje: „Dnešní doba ukazuje, jak jsme šikovní a ohleduplní, jak si umíme pomáhat. A bylo by dobré, aby se lidé nestyděli být stejně dobří i v době, až se všechno vrátí do starých pořádků. Přál bych si, abychom připustili možnost, že čas, který prožíváme, může lidi změnit k lepšímu.“

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva (2. 4. 2020 v 19:00) (poprvé v historii on line)

A-1. Duchovenská práce

- Bohoslužby od Velikonoc – videozáznam – viz Souterrain a sborový web
- 10. 5. P. Ruml (zkouška konf.) – letos měla být formou svědectví kolem oken – dary Ducha svatého
- konfirmace letos tedy – 10. 5. svědectví před sborem; otevřít/nabídnout VP pro čtyři letošní konfirmandy – v případě, že budou možná shromáždění. Pokud ne, odložíme na podzim.

A-2. Další shromáždění ve sboru i jiné

letní sborová dovolená – Pavel Geier – Rakousko (D. Heller)

- dovolenou zajišťuje PG – Rakousko doposud nebylo zrušeno, ke zrušení se přistoupí před nutností uhradit zálohu (v polovině května)
- tato varianta s velkou pravděpodobností nastane, PG připravuje možnost společné dovolené v ČR – konzultuje možné kapacity společně s DH

A-3. Další aktivity s. farářky a br. faráře

- **MT:** první setkání nové skupiny „Obcování“, 1× předsvatební rozhovor po internetu, úvod do katechetického semináře vikariátu v Bělči, pastorace osobní, telefonická
- **PR:** recepcce k výročí Ghany, ÚVN, pastorace osobní, telefonická
- **oba:** pastorálka, ekumenická snídaně, víkend s konfirmandy – Mnichovo Hradiště, porady, úklid kanceláře

A-4. Pošta a různé

- PR – webové stránky zadány
- SR – dopisy syn. seniora; SR – karanténa

B. K PROJEDNÁNÍ – odloženo na květen kromě:

B-1. Diakonie a křesťanská služba (M. Trgalová a M. Študentová)

- I. Troupová a J. Marešová – koncert ve prospěch Diakonie 21. 5. 2020 – ZRUŠENO

- nabídka pomoci starším lidem – dvě dobrovolnice – PR – možnou pomoc členové našeho sboru dosud nevyužili

B-2. Finanční záležitosti (TČ)

- celocírkevní sbírky: odeslat z účtu cca ve výši z loňského roku (viz příloha-přehled) a později během řádných shromáždění to, alespoň částečně, dovybrat??
- výzva na platby bankovním převodem, členové, kteří provádí platbu v hotovosti budou moci přispět do sbírky, až to bude možné
- celocírkevní postní sbírka - školka pro syrské a libanonské děti (postní období) – 15. 3. – loni nebyla (Diakonie prosí o podporu převodem) – bude odesláno 7 000,- Kč – odsouhlaseno
- celocírkevní sbírka na tisk (postní období) – 29. 3. (2019 to bylo 5 106,- Kč) odešleme - odsouhlaseno
- celocírkevní sbírka – Hlavní dar lásky JJ – 12. 4. Velikonoce (2019 to bylo 5 190,- Kč) převody od členů
- květen – Jeronýmova Jednota – převodem + VS (2019 to bylo 41 300,- Kč) řešit na staršovstvu v květnu 2020

B-5. Trvající a nové úkoly – odloženo na květen kromě:

- PG – venkovní úpravy – kalich nebo kříž – viz emailová diskuse staršovstva – představeno bylo 5 návrhů (2× námět s křížem, 3× námět s kalichem), aktivní diskuse proběhla elektronicky.
- Diskuse ukončena závěrem o písemném hlasování pro jednotlivé návrhy – zahájí P. Geier

B-6. Z došlé pošty a různé

- dopis SR – zvýšení nájmu za byt
- EH – apeluje na všechny členy staršovstva, aby posílali příspěvky i fotografie do sborového časopisu
- **Komise pro výběr nového faráře** – jednáme s 2 faráři

C-TÉMA

- Sborová zásilka (březen) – postavení presbyterů v ČCE – podklad pro rozhovor ve sborech - diskuse odložena na staršovstvo 5/2020 – v případě „fyzické“ přítomnosti.
-

Tři na jednoho

Bratr Vladimír Jenček oslavil nedávno významné životní jubileum. Při této příležitosti se ho ptaly Eva Javornická, Marta Študentová a Vanda Dobrovská.

Otázky a odpovědi:

Od Evy:

1. Jak ses dostal ke křesťanské víře?

Křesťanskou víru jsem měl odjakživa, jenom jsem o tom nevěděl. To spravila Jana.

2. Kdo na Tebe měl v dětství (kolem 10 – 15 roku) větší vliv, maminka, tatínek nebo někdo jiný?

Všichni dohromady.

3. Kdo u vás na zahrádce zlomil vývrtku na víno ?

Lví silou ji přetrhla Eva Javornická, ale už ji nahradila.

Od Marty/Martiny:

4. Něco o Tvé rodině.

O které, já mám dvě. V jedné z nich se mi právě narodilo čtvrté pravnouče.

5. Víme, že jsi velký turista, co považuješ za svůj nejlepší - největší výkon?

Největší výkon mě teprve čeká – přesvědčit Janu, aby aspoň při karanténě chodila na zahrádku pěšky.

6. Jak se to stalo, že ses stal pokladníkem a na tak dlouhou dobu.

Mou nerozvážností. Nakonec jsem ale byl rád, že jsem tak užitečně zapadl do dejvického sboru.

7. S Janou jste nepřehlédnutelný pár, oba máte stále jiskru - dejte nám nějaký recept.

Zdá se, že se mi daří jiskru úspěšně předstírat.

Od Wandy:

8. Co tě přivedlo do našeho sboru?

Snaha zkrátit si cestu do kostela a hlavně Hudcovi.

9. Z čeho ses nejvíc radoval před 60 ...40 ... 20 lety a dnes (měnilo/mění se to nějak)?

Z dobré party. A to se nemění.

10. Jakou tvou (niternou) touhu naplňuje fotografování - lapidárně řečeno, proč fotíš?

Lapidárně řečeno – protože mě to baví. Mj. tak externí paměť doplňuji svou omezenou kapacitu mozkovou.

Vladimír Jenček

Proč naše děti nechodí do kostela

10. března tohoto roku na setkání X-cátníků jsme se rozhodli hovořit o tématu „Proč naše děti nechodí do kostela“. Souhrn příspěvků k zamyšlení i diskuzi zveřejňujeme v dejvickém Souterrainu.

M. Volný:

„Děti křesťanských rodičů si většinou prošly nějakou křesťanskou náboženskou výchovou, a pak po nějaké době přestaly chodit do církve, do sboru. Proč tomu tak někdy bylo a je? Proč se kolikrát stalo, že hned po konfirmaci, dotyční konfirmovaní, postupně nebo záhy přestali chodit do sboru? Je to patrně tím, že je chodit do církve nebavilo a dali přednost něčemu jinému. Možná, že tam, kam chodili do sboru, je to neoslovovalo a nenaplňovalo. Jinými slovy, si nevytvořili silnou emoční vazbu ke společenství církve. Mám za to, že právě ta silná emoční vazba ke konkrétní činnosti je tou hybnou silou, která lidi podněcuje něco dělat, něco se sebou dělat. Nestačí lidi o něčem informovat, že mají něco dělat nebo změnit, to většinou lidé vědí a dokonce si to i umějí logicky zdůvodnit. Ale aby ta informace mohla s těmi lidmi pohnout, tak musí pro ně být emočně atraktivní. Lidé třeba vědí, že není zdravé kouřit, nebo třeba, že mají zhubnout, ale jelikož nemají vnitřní touhu, tak to dělat nebudou. Nebo začnou krátkodobě, ale pak odpadnou. Ale chození do sboru, do církve, je založeno i na něčem jiném, než na emoční atraktivnosti. Je založeno na přesvědčení, které má existenciální předpoklady. Jedním z takových předpokladů je naplnění určitých potřeb, jako jsou: někam patřit, být milován a mít smysl. Ale půjdu ještě k dalšímu předpokladu. Věřím, že v člověku je jakési vakuum, které volá po naplnění a které může naplnit jen Bůh. Člověk, ať si to uvědomuje nebo ne, tak touží po smyslu a po lásce; a právě ta touha po smyslu a po lásce je ve skutečnosti touhou po Bohu, který jediný může člověku naplnit tyto potřeby. A to se děje jen

v případě skutečného uvěření, při skoku do víry, kdy člověk odevzdává Bohu svůj život a již není sám svůj, patří Bohu a do rodiny dalších Božích dětí. Rovnou ale říkám, že cesta víry není pro každého. Víra se nedědí. Víra ani nejde předat, předat jde jen učení a případně osobní svědectví. Víra může být pouze zvěstována k uvěření. Každý musí přijít k Bohu sám za sebe. Aby člověk uvěřil, tak k tomu jsou zapotřebí dvě věci - je potřeba Duch svatý a je potřeba Boží Slovo. Bez Ducha Božího je Bible mrtvou literou; s Duchem se z ní stává Boží Slovo, které nám dokáže účinně promlouvat do života.”

P.Ruml:

„Je to otázka či starost, která trápí většinu křesťanských rodičů. Poznal-li jsem Boží lásku jako něco velmi drahého, chci přece to nejlepší dopřát i dětem. Už Jan Amos Komenský se o odpadnutí od víry svých dětí bál. My dospělí jsme také byli děti a do kostela chodíme. Tedy ne všechny děti, které vyrůstaly v kostele, s ním přestaly. Nicméně úbytek členů církví je v současné době v Evropě i USA významný. Snažíme se všichni děti k víře vést. Ideální je, když se spojuje touha rodičů, rodin a farářů. Pro faráře je-mají-li k této práci obdarování-práce s dětmi a mládeží velmi radostnou částí profese. Žel, někdy bývají faráři pod tlakem, protože jejich práce bývá měřena i hodnocena tím, zda ‚umí podchytiti mládež‘. V současné době je velikou konkurencí pro církevní výchovu dětí jejich přeplněný rozvrh a nároky, které jsou na ně kladeny. Zdá se mi, že budoucnost naší církve bude na našich dětech záležet jen částečně; církve musí být otevřena pro všechny generace, musí je oslovovat a bude muset se otevírat pro lidi z necírkevního prostředí.“

M. Trgalová:

Co dělat, aby se tak nedělo:

„Učit se mluvit o své víře, zkoušet vyjádřit, proč je pro mě důležitá a mluvit o tom s dětmi. Děti mívají těžké otázky duchovního rázu, je potřeba tyto momenty nezaplašit, ale zkoušet i na to těžké odpovídat. Pouhé pozorování toho, že rodiče chodí do kostela, často nestačí. Čas s korona virem je možná také příležitostí a časem, kdy se o sdílení i těchto věcí můžeme pokoušet. Hledat pro děti možnosti zapojení ve sboru. Ve věku dorůstání jsou pro ně důležité také přátelské vazby s vrstevníky a trénink o věcech víry mluvit spolu.“

M. Řežábková:

„Co můžeme dělat, aby naše děti chodily do kostela?

Vycházíme z toho, že se víra vždy nedá předat z generace na generaci, ani se

nedá zdědit, je to Boží dar. Stává se, že paradoxně mnohdy uvěří děti z nevěřící rodiny.

Řešili jsme mimo jiné otázku, zda když máme o víkendu návštěvu (která nechodí do církve) – naše děti s rodinou – vnoučátka, zda jít v neděli do kostela. Někteří to vidí jednoznačně, že ano. Já ne, je třeba vycházet z dané - konkrétní situace. Jsem přesvědčena, že když to jde, je vždy to nejlepší jít do společenství věřících. Nemyslím si však, že když máme návštěvu, je vždy správné je opustit a odejít. Je dobré je pozvat, což děláme, ale když nechtějí, nemůžeme nikoho nutit. Proto někdy jdu, i když máme návštěvu, někdy jdou alespoň vnoučátka, ale málokdy. Např. moje děti to mají z Moravy daleko a nemůžou přijet kdykoliv. Většinou jezdí na víkend, v neděli po obědě odjíždí. Já si kladu otázku, zda poslední půlden, kdy s nimi mohu být, mám odejít do sboru. To, že s nimi zůstanu, vnímám jako projev lásky k nim a také jim to říkám. Vědí o mě, že chodím do kostela a že tam chodím moc ráda a že je to pro mě důležité. O Bohu jim občas vyprávím, nebo se s nimi pomodlím, alespoň u jídla. Nejdou tam, kam bych šla raději, ale dám přednost jim. Nechci tímto říct, že máme zanedbávat chození do kostela.

Myslím si, že by nám nemělo jít vždy a za každou cenu jít do kostela. Vzpomněla jsem si na příběh o Samaritánovi – on se jediný zachoval správně. Věřící spěchali do kostela a neviděli potřebu člověka. Co je správné? Vždyť i když člověk zůstane-li doma, ne pro lenost, nebo že nemá tu potřebu, tak může být spojen s Bohem, který je všudypřítomný a mít pokoj v srdci. Bůh naše pohnutky a rozhodování vidí a ví po čem toužíme a o co nám jde. To je podstatné.

Čím tedy děti přivedeme k víře?

Myslím, že klíčové je naše víra a vztah s Bohem. Zda se modlíme a čerpáme od Něj z Jeho bohatství: sílu, lásku, pokoj, radost ... Není to lehké, ale kdo prosí – dostává, vychází to z něj a tímto oslovuje a obohacuje druhé.

Tím, že lidé uvidí, že v neděli jdeme do kostela, jim ukazujeme cestu – směr, ale zároveň je to velká zodpovědnost. Jestliže tímto chceme lidi přimět k tomu, aby chodili do kostela, je to to nejjednodušší co pro ně můžeme udělat. Lidé však sledují náš život a mluvit životem, je mnohem těžší a právě to zabírá. Co máme dělat? Ano, usilujme o to, aby naše děti uvěřily – rozhodly se pro cestu víry a žily s Bohem. Jak? Žijme s Bohem a modleme se za naše děti. Věřme v Boží lásku a moc a očekávejme na Něj. To je naše jediná naděje.“

K. Řežábek:

„PROČ SE NĚKTERÝM PODAŘILO, ŽE JEJICH DĚTI, KDYŽ UŽ

NEJSOU DĚTI, CHODÍ STÁLE DO SBORU - A MNOHA JINÝM NE?

Přestože mnozí rodiče se svými dětmi chodí do sboru, posílají na dětské sborové akce, atd. atd., protože to považují za dobré, je situace tristní. Církev v podstatě zevnitř vymírá.

Přispívá k tomu, že když přijedou např. vnučata na návštěvu, tak namísto abychom do sboru šli jako normálně, tak s "ohledem" na děti - návštěvu-zůstaneme s nimi doma? Dokážeme své děti - a své přátele - pozvat do sboru?

Proč tak často manželství (nejen v naší církvi) pokračují ve sboru jen tehdy, jsou -li oba ze sboru? Když jeden není, oba dva často ze sboru 'mizí'.

NEVÍM! Nevím proč někomu ano a někomu ne. DOMNÍVÁM se, že některé z důvodů jsou:

Protože jsme v defenzivě. Než bychom se v neděli na 2 hodiny vydali do sboru a nechali své děti, když už nejdou s námi, uvařit doma oběd bez nás, raději se my „připodobníme tomuto světu“ a do sboru nejdemo. Jistě, návštěva sboru není sama o sobě podstatná –ale výsledkem je, že děti nás třeba celý rok nikdy nevidí do sboru v neděli jít. Jdeme tam, jen když tu nejsou. Jaký si z toho utvoří obrázek?

Protože **zdůrazňujeme pokoru, tichost, mírnost...** a nechceme nikoho přesvědčovat a nutit. Raději se sami přemůžeme a „kvůli dětem“ s nimi zůstaneme doma. A totéž děti v partě ve škole. Přizpůsobí se svému okolí.

Protože děti – ani sebe – **neučíme říkat „ne“**, tedy „poprat“ se s tím, kdo a co je od sboru vzdaluje. Protože ve sboru asi není tím směrem dost často kázáno.

Protože **misijní působení v CČE se blíží nule.** Když vaříme polévku pro bezdomovce, kde je v tom zvěst o stravě duchovní? Kolik bezdomovců našlo díky polévce cestu životem? Když prodáváme šatstvo pro diakonii, kde je pro příchozí zvěst o duchovních základech Diakonie?

Protože **dětem nedáváme pocítit, že i na nich záleží**, aby se „dobrá zpráva“ nesla dál. Že jsou součástí řetězu, jako i my jsme.

Možná si **sami nejsme jisti** tím, že věříme v něco skutečného. A málo o tom svědčíme.

Protože dětem okolo 15 let **návštěva sboru nic nedává.** Možná je neumíme zaujmout formou prezentace svých myšlenek. Promítání, internet, přenosy a nahrávky kázání, ...

Protože máme plno dobrých akcí, ale **nedáváme o nich dost dobře vědět.**

Protože **nevyužíváme** to, co jinde - mimo církev – moc není: možnost diskuse, možnost spolu zpívat, možnost vyrazet společně na výlet,...

Protože děti **v pubertě cítí potřebu se odlišit**. A tak se leckdy postaví proti tomu, co do té doby dostávaly od rodičů jako dobré rady. Potřebují lehce starší vrstevníky, vedoucí sborové mládeže, kteří je svým **vzorem** strhnou. Potřebují se sami (i ve sboru) vzdělávat tím směrem, aby vedoucími mohli být- uměli mluvit, hráli na kytaru, na klavír, měli sebevědomí, byli společensky „dobří“. Potřebují **skupiny mládeže a společné akce**, kde si na bázi stejného přístupu k životu a k víře najdou partnery pro život. Mnohé z toho funguje a je to dobře.

Ani to vše dohromady ale nestačí, a zároveň nic z toho není to hlavní. Víra je Boží dar, ale neměli bychom jen „opovázlivě spoléhat na milost Boží“, že si On sám vzbudí kamení. Možná ano, ale možná ne. Je to i na nás.“

E.Javornická:

"Já i manžel (bývalý) nepocházíme z tradiční křesťanské rodiny, ani z rodiny, kde by rodina chodila do kostela, mluvilo se o Bohu a kde bychom byli vedeni ke křesťanské víře. Přesto jsme si oba dva našli cestu do evangelického sboru. Mezi sebou ani s dětmi, po založení vlastní rodiny, jsme se však o důležitých věcech křesťanské víry nesdíleli. S dětmi jsem chodila na bohoslužby, děti odcházely do nedělní školy, byly připravovány ke confirmaci, byly pokřtěny a přestaly do kostela chodit...

Myslím si, pokud se s dětmi o tématech křesťanské víry a života nehovoří, zvláště, pokud sám rodič "tápe" a vnitřně není jistý, stane se, že děti sice formálně sbor navštěvují, někdy i rády, pokud tam mají vrstevníky přátele, ale ve fázi dospívání, odpojování se od rodičovské autority, křesťanské společenství opustí.

Nezbývá mi než doufat, že si budou svoji cestu k Bohu, Kristu hledat sami.“

M.Světlík:

A na co nezapomínat:

„... opomenuli jsme modlitbu – takovou až tu zápasnickou Jákobovskou, kdy Jákob svůj kontakt s Bohem raz dva neodbyl a ani sám se nenechal odbýt a v potyčce s Božím poslem Boha přiměl a vymohl si od něj požehnání pro svá konání. (Genesis 32, 23 - 33). A věřím, že i téma toho večera, snad i především, musíme Bohu usilovně urputně a vytrvale předkládat ve svých modlitbách.“

Poděkování za postní a velikonoční slova

Chtěl bych poděkovat bratru synodnímu senioru Danielu Ženatému za postní a velikonoční slova, jak jsem si je uvědomil během jeho postního kázání na Hájích a posléze z jeho velikonočního Pastýřského listu - ale jak z listu vystupovalo, určeného především pro dnešní neklidnou a tolika činiteli zjitřenou

dobu. Vše co bratr Ženatý v těch dvou osloveních vyslovil a napsal, pro mě znamenalo veliké uklidnění a hluboké potěšení z nadcházejících velikonočních svátků, ať už byly jaksi „mimořádné a podivné“, jak se říkalo. Jeho slova mne přese všechno připravila na radostné a pokojné vnímání právě letošní velikonoční zvěsti. Z kázání mě, mimo jiné, hluboce oslovilo memento „...necháváme se omámit sami sebou...“ (snad jsem si to dobře zapamatoval) a z tolik naléhavého Pastýřského listu, který jako by každým svým slovem na postní kázání navazoval, mě oslovil jeho apel na nezbytnost poslušnosti, jak ji vnímám už od přečtení Karafiátových Broučků.

Marek Světlík

Život místo kořisti

Místo a čas: Jeruzalém, rok 587 před našim letopočtem: Po marné vzpouře proti Babyloňanům je konec judského království. Židé jsou odvlékáni do zajetí na otrockou práci do cizí země. Vypadá to tak, že všechno je ztraceno. Ale v knize proroka Jeremiáše čteme, že už před tím, před politickými peripetiemi judských s Babylonem a Egyptem, se k Jeremijášovi, synovi Chilkijášovu, za dnů judského krále Jóšijáše, syna Amónova, ve třináctém roce jeho kralování, „stalo slovo“. A nebylo to jenom tak nějaké slovo - bylo to slovo Hospodinovo. Připomíná mi to začátek Janova evangelia: „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ (Jan, 1, 14) Když se „stane Slovo“, přináší záchranu. A „stávalo se“ Jeremijášovi až do konce jedenáctého roku vlády judského krále Sidkijáše, syna Jóšijášova. Sidkijáš dopadl tragicky: Sice se mu podařilo uprchnout, ale brzy byl dopaden a zajat na Jeriškých pustinách. Byl přiveden do Ribly k Nebúkadnesarovi, který nechal před jeho očima popravít jeho syny. Pak byl Sidkijáš oslepen a v řetězech odveden do žaláře v Babylóně, kde zemřel. Mezitím babylónské vojsko dokonalo zkázu Jeruzaléma. Nejen, že město i s Chrámem vypálilo, ale úplně zbořilo jeho hradby. A téměř všichni zbylí obyvatelé Judského království byli odvléčeni do babylonského zajetí.

Celé Jeremijášovo proctví stojí za přečtení, ale již dávno mne zaujaly čtyři verše ve čtyřech různých kapitolách, kde se opakují dva klíčové pojmy: život, který najdeme v Bibli celkem v 734 verších, a pojem kořist, který najdeme ve 141 verších.

21. kapitola, 9. verš:

„Kdo bude sídlit v tomto městě, zemře mečem, hladem a morem. Kdo však vyjde a skloní se před Kaldejci, kteří vás obléhají, zůstane naživu, jako kořist získá svůj život.“

38. kapitola, 2. verš:

„Toto praví Hospodin: Kdo zůstane v tomto městě, zemře mečem, hladem nebo morem, ale kdo vyjde ke Kaldejcům, zůstane naživu a jako kořist získá svůj život, zůstane živ.“

39. kapitola, 18. verš:

„Určitě tě zachráním, nepadneš mečem a jako kořist získáš svůj život, protože jsi ve mne doufal, je výrok Hospodinův.“

45. kapitola, 5. verš:

„A ty bys chtěl pro sebe usilovat o veliké věci? Neusiluj. Neboť hle, já uvedu zlo na všechno tvorstvo v ní, je výrok Hospodinův, ale tobě dám jako kořist život na všech místech, kamkoli půjdeš.“

Čtyřikrát se opakuje a stupňuje zaslíbení života. Od konkrétní situace vzdání se dobyvatelům, přes obecnější záchranu před mečem, až po úplně univerzální zaslíbení: „na všech místech, kamkoli půjdeš“.

Něco získat, ukořistit, ulovit, mít nějaký prospěch, je univerzální lidskou vlastností od pravěku. Celý život se lidé snaží něco získat. Ale v Jeremiášově situaci je ziskem či kořistí sám život. Možná jenom holý život. „Jeremiáši, neusiluj o veliké věci!“ „Dostaneš život!“ To nejcennější. Nebudeš bohatý a mrtvý. Budeš chudý, ale budeš živý! Hospodin dává proroku Jeremiášovi to největší zaslíbení.

Možná znáte knihu kulturního psychoanalytika, psychologa, psychoterapeuta, sociologa, humanistického filosofa, neúnavného kritika naší civilizace, židovského myslitele Erich Fromma (1900, Frankfurt nad Mohanem - 1980, Muralto, Švýcarsko), který se původně chtěl stát rabínem, „Mít nebo být?“ (Praha, Nakladatelství Naše vojsko, 1992) která vyšla v roce 1976 už po Frommově návratu z USA do Evropy pod názvem „To Have or to Be?“. Od té doby, kdy jsem se s ní setkal, se domnívám, že – ať již vědomě, nebo nevědomě – autor čerpal z Jeremijášova proroctví. I když se to nikde nepíše.

Místo a čas: Praha, naše země, naše planeta, rok 2020 našeho letopočtu, čas pandemie. Co když se i dnes „stává slovo“? A ne jenom tak ledajaké - Slovo Hospodinovo. „Možná o leccos přijdeš, Tvé plány vezmou za své. Ale nabízím Ti život. Tvoji kořistí, Tvým ziskem, bude život.“ Nebudeš bohatý a mrtvý. Budeš možná chudý, ale budeš živý. A pokud by Ti to snad bylo málo, jsi ten největší nevděčník pod sluncem.

Ekonom Tomáš Sedláček, známý především jako autor knihy „Ekonomie dobra a zla“, vydané v roce 2009 a publikované již ve 14 jazycích (např.

v němčině, angličtině, polštině, čínštině, francouzštině, španělštině, korejštině, turečtině, atd.), již dlouho hlásá, že ekonomika by měla „zařadit neutrální“. Nekonečný růst? Stálá honba za kořistí? Nebo „život místo kořisti“?

Co když i pro nás, tady a teď, platí Hospodinovo zaslíbení, které i pro nás zapsal prorok Jeremijáš: „*ale tobě dám jako kořist život na všech místech, kamkoli půjdeš.*“

Daniel Heller

Pozvání na bohoslužbu za krajinu

Ekologická sekce České křesťanské akademie ve spolupráci s občanskými sdruženími a s městskou částí Praha-Suchdol zvou na již třináctou EKUMENICKOU BOHOSLUŽBU ZA KRAJINU v sobotu 23. května 2020 v 16.00 na levém břehu Vltavy, na zahradě nad Sedleckými skalami.

Bohoslužbě předchází pout' od kostela Stětí sv. Jana Křtitele v Dolních Chabrech ve 12 hod, dále pěšky krajinou se zastávkami. Kostel bude otevřen již od 11 hod.

Kázáním poslouží evangelický farář Pavel Ruml. Účast přislíbili duchovní z dalších církví.

Po bohoslužbě (cca 16.45) uvede Doc. Aleš Hanč z České zemědělské univerzity besedu na téma zpracování odpadů se zvláštním zřetelem na bioodpady.

Bohoslužba se koná jako obvykle na zahradě na Sedleckých skalách (GPS 50°08'22.1"N 14°23'32.4"E) nedaleko žlutě značené cesty ze Suchdola do Roztok. Pohodlně po rovině (cca 15-20 min. chůze) je místo dosažitelné ze zastávek MHD v Praze-Suchdole (147 Budovec, 107 a 147 Kamýcká). Je možné také strmě vystoupat od železniční zastávky Praha-Sedlec nebo od přívozu v Praze-Sedlci.

Anna Hejlová

O lásce

A ukážu vám ještě mnohem vzácnější cestu:

Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon. Kdybych měl dar prorocství, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem.

A kdybych rozdál všecko, co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.

Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoli, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.

Láska nikdy nezanikne. Proroctví – to pomine; jazyky – ty ustanou; poznání – to bude překonáno. Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše prorokování je jen částečné; až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno. Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě; když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské. Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však užíme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne.

A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.

(I. list apoštola Pavla Korintským, kapitola 13, verš 1 - 13)

Krásná slova. Mnohokrát jsem přemýšlela, jak to apoštol Pavel myslel? Láska k Bohu, k lidem – miluj svého bližního jako sebe samého – ke všemu živému, k přírodě, vždyť ve všem, co nás obklopuje, je Bůh – Stvořitel. V jedné písni slovenského evangelického zpěvníku se zpívá: Boh náš je láska od večnosti, je základ bytia, prúd milosti. On z lásky stvoril, spravuje svet, kde nieto Jeho, života niet!

Láska muže k ženě, ženy k muži, rodičů k dětem, dětí k rodičům, k sourozencům, k našim blízkým, k domácím mazlíčkům ... a tak by se dalo pokračovat skoro donekonečna. Venku je krásně, modrá obloha, svítí slunce, zpívají ptáci, nádherný den a je nám hezky – milujeme všechno a všechny. Je to jednoduché.

Pak se něco stane, venku prší, je zima, fouká vítr, nic se nám nedaří, na všechny se mračíme, raději nechceme nikoho ani vidět. Kam se poděla naše láska? A navíc bychom měli milovat i své nepřátele a modlit se za ně. Někdy je to opravdu velice těžké. Najít v sobě lásku i když nám zrovna není nejlépe, opustil nás někdo nám drahý. Dokážeme nemít v sobě nenávisť? Dokážeme milovat své děti a nebýt přitom sobečtí, abychom si je nepřivlastňovali a nebrali jim svobodu? Dokážeme nevyčítat svým blízkým (domnělé) křivdy? Umřel nám blízký člověk. Jak máme milovat Boha, když „dopustil“, že nám umřelo dítě? Někdy se to lehko řekne, miluj své blízké nebo miluj Pána Boha. To chce velikou vnitřní sílu člověka. Křesťan se v takových případech většinou utíká k Pánu Bohu a hledá v něm podporu a lásku. Pán Bůh přece miluje všechny. Máme taky Bibli.

Ale co když člověk Boha zavrhne anebo v něj nevěří?

Pak máme své blízké, kteří nás milují a které nám také poslal Pán Bůh, aby

nás utěšili a my jsme našli ztracenou lásku. Když milujeme, žádná oběť nám není dost veliká. Lásku nemusíme vždy okázale dávat najevo, někdy stačí se hezky usmát, říct dobré slovo, abychom někomu pomohli. To je taky láska.

Může být třeba i dobrá kniha, která nám pomůže v naší bolesti moudrým slovem a pohladí nás po duši.

Nedávno jsem četla krásnou knížku Čtvero ročních období v Římě od Anthonyho Doerra. Je to americký spisovatel, který vystudoval historii a na jeden rok se dostal na stáž do Říma. Přistěhoval se tam s manželkou v době, kdy jejich dvojčatům – klukům – bylo šest měsíců. Ve své knize popisuje denní starosti spojené s životem a prací historika a literáta v Římě. Propojuje v ní lásku k synům, rodině a práci. Na jednom místě přirovnává lásku ke svým dětem k Boží lásce k lidem.

N. Sleziaková s bratrem a rodiči

Milující rodiče drží nad svými dětmi ochrannou ruku, poskytnou jim jistotu domova, učí je lásky k bližním a když dospějí, pustí je do života. Pak už je jen zpovzdáli sledují, ale jejich ochranná ruka a jistota domova zůstává po celý jejich život připravená pomáhat. Stejně tak je to i s Boží láskou k lidem. Náš Pán nás nikdy neopustí, máme v něm jistotu, jako děti ve svých rodičích.

Láska nikdy nepomine, přetrvává věky. Láska je v nás, je to dar, který si musíme pěstovat jako vzácnou květinu a nikdy ji neztratit.

Nad'a Sleziaková

Kalendář na květen 2020

PLATNÝ (případné změny po zmírnění vládních opatření)

Bohoslužby	26. 4. VP	Jakub Malý (seniorátní farář)
video + text – neděle 9:30	3. 5. VP	M. Trgalová
	10. 5. VP	P. Ruml
	17. 5.	P. Ruml (M. Trgalová Chotiněves)
	24. 5.	K. Müller (sen. farář – mládež) (P. Ruml Chotiněves)
	31. 5. VP	P. Ruml Svatodušní svátky
Děti	od června po dohodě	
Konfirmandi	od června po dohodě	
Nedělníci	od června po dohodě	
X-cátníci	úterý 12. 5. od 19:00 on-line	
Naši pěvci	od června po dohodě	
Křesťan. služba	nekoná se	
Křeslo pro hosta	28. 5. 19:00 Rudolf Kvíz (bude upřesněno)	
Modlitby Taizé	nekoná se	
Hodina pohybu	nekoná se	
Biblická hodina	nekoná se	
Klub poznávání	nekoná se	
Staršovstvo	7. 5. v 19:00 on line	
Zpívání	nekoná se	
Ostatní	konfirmace - Svatodušní svátky - nekoná se	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 24. 5. 2020.

Květnové číslo vyjde 31. 5. 2020.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
Adresa redakce:

Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová)
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**
var. symbol: **salár =101**, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103